

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 76/2014-312

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosť F. K., zastúpeného advokátkou JUDr. Janou Kocandovou, Advokátska kancelária, Jungmanova 8, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 12 C 59/2007, Krajským súdom v Trenčíne pod sp. zn. 17 Co 293/2010, postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín, Okresnej prokuratúry Trenčín, Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v konaniach pod neuvedenou spisovou značkou a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2013 doručená sťažnosť F. K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného

advokátkou JUDr. Janou Kocandovou, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Okresným súdom Trenčín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 12 C 59/2007, Krajským súdom v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 17 Co 293/2010, postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín, Okresnej prokuratúry Trenčín, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) a Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) pod neuvedenou spisovou značkou.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca požadoval od ministerstva spravodlivosti, ministerstva vnútra a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) ako žalovaných náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Išlo celkom o čiastku 21 820,85 € s prísl., ktorá pozostávala z náhrady za závažný zásah do rodinného života úmrtím rodinného príslušníka a životného partnera, vecných výdavkov spojených s pohrebom a uložením pozostatkov, bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia, straty na zárobku v čase práceneschopnosti, vecných výdavkov súvisiacich s odpratáním zničeného motorového vozidla a trov spojených s obhajobou sťažovateľa v trestnej veci skončenej jeho oslobodením. Právnym dôvodom podania žaloby o náhradu škody bol postup štátu, ktorý sťažovateľa trestne stíhal za trestný čin ublíženia na zdraví s následkom smrti, ale nestíhal osobu, ktorá v skutočnosti mala byť na základe vykonaných dôkazov trestne stíhaná. Rozsudkom okresného súdu č. k. 12 C 59/2007-146 zo 14. júla 2010 (ďalej len „rozsudok zo 14. júla 2010“) bola žaloba sťažovateľa zamietnutá v celom rozsahu, pričom podľa názoru okresného súdu sťažovateľom uplatňované nároky boli premlčané. Rozsudkom krajského súdu č. k. 17 Co 293/2010-169 z 22. februára 2011 (ďalej len „rozsudok z 22. februára 2011“) bol rozsudok okresného súdu zo 14. júla 2010 v časti týkajúcej sa sumy 410,87 € zrušený a v tomto rozsahu bola vec vrátená na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti bol tento rozsudok okresného súdu potvrdený. Podľa názoru krajského súdu medzi dopravnou nehodou ako škodovou udalosťou a požadovanou náhradou ako následkom nebola príčinná súvislosť, a preto štát nenesie za túto udalosť zodpovednosť z titulu nesprávneho úradného postupu. Proti rozsudku krajského súdu z 22. februára 2011 podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť vychádzala

z ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a bolo odôvodňované v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) OSP. O dovolaní rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4 Cdo 372/2012 z 30. septembra 2013 tak, že ho odmietol.

Rozhodnutiami všeobecných súdov došlo podľa sťažovateľa k porušeniu označených článkov ústavy. Za porušovateľov týchto práv považuje sťažovateľ jednak okresný súd a krajský súd, ale aj orgány činné v trestnom konaní, ministerstvo spravodlivosti ako ústredný orgán štátnej správy pre súdy a ministerstvo vnútra. Náprava prostredníctvom inštitútu zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup zjavne zlyhala, a to aj s ohľadom na ignorovanie pojednávani zo strany ministerstva spravodlivosti. Vzhľadom na túto skutočnosť, ako aj s ohľadom na plynutie lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je nutné tieto nezákonnosti „odstrániť ústavnoprávnym procesom“.

Podľa názoru sťažovateľa okresný súd, ako aj krajský súd „svojimi rozhodnutiami zásadne popreli význam a účel ustanovení zákona č. 58/1969 Z. z. Ustanovenia zákona si súdy vysvetlili svojvoľne, čo následne podľa názoru sťažovateľa vyvoláva účinky nezlučiteľné s označenými článkami ústavy...

Vo veci samej ani jeden zo súdov neriešil okolnosti základnej otázky, prečo vo veci nekonali orgány štátu aj v záujme ochrany práv sťažovateľa, tak ako im to zákonný (trestný zákon) a ústavnoprávny poriadok na základe čl. 149 Ústavy prikazuje. Totiž práve táto okolnosť mala byť tou, na ktorú sa malo dokazovanie zamerať, pričom bolo súdmi obídené, hoci bolo podporené vlastným priznaním chyby žalovaného štátu, že sa malo konať, ale sa nekonalo...

Sám štát reprezentovaný prostredníctvom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. p.: XV Pz 268/04-17, listom zo dňa 10. 8. 2004 uznal, že tu nastalo pochybenie z jeho strany, ak neobvinil konkrétnu fyzickú osobu. V skutočnosti tak súdy meritum veci ani neprerokovali predmet sporu, ktorý označil žalobca, ako tzv. dominus litus, vo svojej žalobe...

Súdy jednoznačne pochybili v tom, že za škodovú udalosť nesprávne považovali dopravnú nehodu. Sťažovateľ ani nikdy netvrdil, že by medzi dopravnou nehodou a týmto následkom, ktorý uplatňoval v civilnom konaní voči žalovanému štátu mala byť nejaká priama príčinná súvislosť. Oba súdy nesprávne vychádzali z úplne inej škodovej udalosti, ako bolo uvedené v žalobe, a to z dopravnej nehody. Táto síce kedysi prvotne stála za celým súborom nesprávnych postupov policajných a justičných orgánov, ale v žalobe nebola tou ústrednou okolnosťou, ktorá determinovala porušenie povinností...

Predsa jedinou a určujúcou škodovou udalosťou, ktorú mali súdy skúmať, tu bol moment, kedy podľa trestného práva už nemohli príslušné orgány činné v trestnom konaní obviňovať inú osobu z trestného činu, z dôvodu premlčania trestnosti skutku.

Škodovou udalosťou je teda nekonanie orgánov štátu, ktoré podľa zákona vo veci konať mali, ibaže toto konanie včas opomenuli a zmeškali...

Potom príčinná súvislosť tu predstavovala vzťah medzi nekonaním štátu a vzniknutým následkom, t. j. žalovanou náhradou škody. Žalobcovi potom priamo v príčinnej súvislosti s nekonaním odporcu, reprezentovaného orgánmi činnými v trestnom konaní, zamedzilo vstúpiť do postavenia poškodeného a tieto uplatniť voči potencionálnemu obvinenému. Pritom neobstojí ani záverečný argument odvolacieho súdu, že navrhovateľovi nič z majetku nebudlo a škoda mu nevznikla, nakoľko disponoval iba nejakou možnou vidinou budúceho úspechu rozšírenia majetku.“

Postup všeobecných súdov konajúcich v danej veci sťažovateľ považuje za upretie prístupu k spravodlivosti.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru postupom okresného súdu, krajského súdu, ako aj nečinnosťou ministerstva spravodlivosti, ministerstva vnútra, Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín, Okresnej prokuratúry Trenčín v konaniach s neuvedenými spisovými značkami. Súčasne žiada, aby ústavný súd zrušil rozsudky okresného súdu sp. zn. 12 C 59/2007 zo 14. júla 2010 a sp. zn. 12 C 59/2007 z 29. júna 2011 a rozsudky krajského súdu sp. zn. 17 Co 293/2010 z 22. februára 2011 a sp. zn. 6 Co 189/2011 z 31. októbra 2012. Požaduje tiež náhradu škody v sume 5 211,02 € s príslušenstvom, trovy konania 773,17 € v súvislosti s právnym zastupovaním vo veci náhrady škody, ako aj náhradu trov právneho

zastúpenia v konaní pred ústavným súdom v sume 377,48 €. Napokon sa domáha aj priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume po 10 000 € pre seba a tri deti.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (s'ťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd sa v prvom rade musí vysporiadať s alternatívnym petitom s'ťažnosti, keďže s'ťažovateľ vo svojej s'ťažnosti uviedol tri alternatívne petity, pričom ústavný súd

vychádzajúc z ich obsahu predmet tohto konania ustálil podľa najširšieho z nich, ktorý zahrňoval v sebe aj ostatné dve alternatívy petitu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže zákonom ustanoveným postupom domáhať svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal okresnému súdu návrh, ktorým sa domáhal zaplataenia náhrady škody v celkovej sume 21 820,85 € (pozostávala z nároku za porušenie osobnostných práv, vecných výdavkov spojených s pohrebom manželky, náhrady bolestného, náhrady za stratu na zárobku, za zničené vozidlo, za odpratanie vozidla a trovy obhajoby v trestnom konaní) spôsobenej nesprávnym úradným postupom proti generálnej prokuratúre, ministerstvu vnútra a ministerstvu spravodlivosti. Nesprávny úradný postup podľa sťažovateľa vyplýval z postupu orgánov činných v trestnom konaní, ktoré v súvislosti s trestným stíhaním osoby trestne zodpovednej za spôsobenie dopravnej nehody (sťažovateľa), pri ktorej utrpela smrteľné zranenia jeho manželka, paralelne nestíhali aj osobu vystupujúcu v pôvodnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 2 T 347/00 ako svedok. Svojou nečinnosťou tak podľa sťažovateľa spôsobili, že po jeho právoplatnom oslobodení spod obžaloby 12. marca 2003 nebolo možné v dôsledku premlčania trestného stíhania pokračovať v trestnom konaní a trestne stíhať osobu skutočne zodpovednú za trestný čin ublíženia na zdraví v zmysle § 224 ods. 1 Trestného zákona, čím bolo tiež sťažovateľovi znemožnené uplatniť si svoj

nárok na náhradu škody proti tejto osobe v rámci trestného konania. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 12 C 59/2007 zo 14. júla 2010 návrh sťažovateľa zamietol z dôvodu premlčania a súčasne uviedol, že v danej veci neexistovala príčinná súvislosť medzi konaním, resp. nekonaním štátneho orgánu a vznikom škody.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom z 22. februára 2011 tak, že rozsudok okresného súdu zo 14. júla 2010 vo výroku o zaplatenie sumy 410,87 € zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie; v prevyšujúcej časti prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Krajský súd konštatoval, že pri uplatnenom nároku na náhradu trov konania, ktoré sťažovateľovi vznikli v trestnom konaní, v ktorom bol spod obžaloby oslobodený, je potrebné počítať plynutie premlčacej doby odo dňa doručenia oslobodzujúceho rozhodnutia ako nárok zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobené nezákonným rozhodnutím, a teda v tejto časti nie je uplatnená náhrada škody premlčaná. V prevyšujúcej časti považoval krajský súd rozsudok okresného súdu zo 14. júla 2010 za správny, a preto poukázal na jeho odôvodnenie.

Sťažovateľ napadol rozsudok krajského súdu z 22. februára 2011 dovolaním, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Cdo 372/2012 z 30. septembra 2013 tak, že ho ako procesne neprípustné odmietol.

Medzitým okresný súd rozsudkom z 29. júna 2011 priznal sťažovateľovi nárok na náhradu škody spočívajúci v trovách právneho zastupovania sťažovateľa v trestnom konaní vo výške 410,87 € s úrokom z omeškania, súčasne uložil ministerstvu spravodlivosti povinnosť zaplatiť sťažovateľovi trovy konania a tiež zaviazal sťažovateľa zaplatiť generálnej prokuratúre a ministerstvu vnútra náhradu trov konania. Proti predmetnému rozsudku okresného súdu podal odvolanie sťažovateľ aj ministerstvo spravodlivosti. Krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom z 31. októbra 2012, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu z 29. júna 2011 vo výroku vo veci samej, ako aj vo výroku o priznaní náhrady trov konania sťažovateľovi, zrušil predmetné rozhodnutie v časti, ktorou okresný súd zaviazal sťažovateľa na náhradu trov konania. Rozsudok krajského súdu z 31. októbra 2012 nadobudol právoplatnosť 8. novembra 2012.

II.A K namietanému porušeniu označených základných práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu zo 14. júla 2010 a rozsudkom okresného súdu z 29. júna 2011

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu zo 14. júla 2010 a rozsudkom okresného súdu z 29. júna 2011 ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať rozhodnutia okresného súdu, keďže ich už preskúmal na základe odvolaní krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutým rozsudkom okresného súdu zo 14. júla 2010 a z 29. júna 2011 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

II.B K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu z 22. februára 2011 a jemu predchádzajúcim postupom

V tejto časti odôvodnenia ústavný súd uvádza, že lehoty na podanie sťažností proti uzneseniam krajského súdu považoval za zachované, a to v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (napr. rozsudok ESLP z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 52, 53 a 54)], podľa ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, v tomto prípade vo vzťahu k uzneseniam krajského súdu (obdobne napr. I. ÚS 169/09, IV. ÚS 58/2011). V danom prípade uznesenie najvyššieho súdu o dovolaní nadobudlo právoplatnosť 29. októbra 2013, sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 23. decembra 2013. V predchádzajúcom konaní ústavný súd vo veci sťažovateľa

rozhodol uznesením sp. zn. II. ÚS 366/2011 z 24. augusta 2011 o odmietnutí jeho sťažnosti v časti smerujúcej proti postupu a rozsudku krajského súdu z 22. februára 2011 z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie, keďže sťažovateľ sa súčasne domáhal ochrany označených práv v dovolacom konaní vedenom najvyšším súdom.

Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou a dohovorom najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu

verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, patrí aj absencia ústavnoprávneho rozmeru namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu.

Podstata argumentácie sťažovateľa spočíva v tvrdení, že okresný súd, ako aj krajský súd nesprávne právne posúdili danú vec, pokiaľ dospeli k záveru, že škodovou udalosťou v tomto prípade je dopravná nehoda, a preto neexistuje príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a sťažovateľom uplatnenou náhradou škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Príčinná súvislosť však podľa sťažovateľa existuje medzi uplatnenou náhradou škody a nekonaním orgánov činných v trestnom konaní, ktoré nestíhali aj inú osobu pre trestný čin ublíženia na zdraví (v trestnom konaní vedenom proti sťažovateľovi vystupovala v postavení svedka), čím spôsobili premlčanie trestnosti tohto skutku, a tým zmarili možnosť sťažovateľa uplatniť si žalovanú náhradu škody v trestnom konaní. Podľa sťažovateľa určujúcou škodovou udalosťou v jeho veci bol moment, keď už nebolo možné v súlade s príslušnými ustanoveniami trestného práva obviňovať inú osobu zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia rozsudku z 22. februára 2011 vo vzťahu k potvrdzujúcemu výroku rozsudku okresného súdu zo 14. júla 2010 uviedol:

„V prejednávanej veci okresný súd správne posudzoval nároky navrhovateľa podľa zák. č. 58/1969 Zb. Pokiaľ navrhovateľ v návrhu uviedol, že žiada náhradu škody pre nesprávny úradný postup príslušných orgánov štátu, ktorý spočíva v ich nečinnosti, v dôsledku čoho už pre premlčanie zanikla trestnosť subjektu, ktorý spôsobil dopravnú nehodu, a preto nemôže ako poškodený uplatňovať nároky na náhradu škody voči tomuto

subjektu, okresný súd sa správne zaoberal otázkou, či takto uplatnený nárok spĺňa zákonné predpoklady zodpovednosti štátu za škodu podľa cit. zákona, podľa ktorého sa uvedené nároky posudzujú...

Správne okresný súd konštatoval, že nároky, ktoré navrhovateľ uplatnil proti štátu, a ktoré sú škodou v súvislosti s dopravnou nehodou, z ktorej zavinenia bol v trestnom konaní navrhovateľ oslobodený, nie sú voči štátu uplatnené opodstatnene.

Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím... (§ 1 ods. 1 cit. zákona), resp. za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia (§ 18 ods. 1 cit. zákona).

To znamená, že zodpovednosť štátu za škodu bude daná vtedy, ak škoda vznikla priamo ako následok nezákonného rozhodnutia, resp. ako následok nesprávneho úradného postupu, teda je tu priama príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vznikom škody – tzv. kauzálny nexus.

Príčinou vzniku škody totiž môže byť len okolnosť, ktorá konkrétnu ujmu spôsobila, nie však okolnosť, na ktorej základe bolo možné určitý majetkový prínos len očakávať.

Uplatnené nároky na náhradu škody, ktoré bezprostredne vznikli ako následok dopravnej nehody, preto nie sú spôsobilými nárokmi zo zodpovednosti štátu za škodu podľa zák. č. 58/1969 Zb. “

Vo svojej ustálenej judikatúre aj v nadväznosti na § 219 ods. 2 OSP ústavný súd tiež zdôrazňuje, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia rozsudku, na ktoré krajský súd vo svojom rozhodnutí poukazuje, uviedol:

«Navrhovateľ sa domáhal svojho nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa § 18 zák. č. 58/1969 Zb. Toto jediné ustanovenie druhej časti zákona upravuje zásady zodpovednosti tak, že podľa ods. 1) štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedených v § 1 ods. 1 nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia. Podľa ods. 2) zodpovednosti podľa ods. 1) sa nemožno zbaviť. Táto druhá časť, upravujúca zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, nemá ustanovenia;

o predbežnom prerokovaní nároku, na rozdiel od prvej časti, upravujúcej zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím a ani na ne neodkazuje. Z toho vyplýva, že v prípade zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom predbežné prerokovanie nároku nie je potrebné, čo má za následok, že nedochádza k 6-mesačnému prerušeniu plynutia premlčacej lehoty podľa § 22 ods. 3 zák. č. 58/1969 Zb.

Keď by súd vychádzal z doslovného znenia žalobného návrhu navrhovateľa, domáhajúceho sa náhrady škody z nesprávneho úradného postupu, jeho právo sa premlčí podľa § 22 ods. 1 a 3 zák. č. 58/1969 Zb. za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode bez prerušenia premlčacej lehoty podľa ods. 3. Podľa názoru súdu sa poškodený dozvedel o škode v prípade osobnostných práv alebo jej manželky dňom jej úmrtia t. j. 4. 2. 2000, v prípade vecných výdavkov za pohrebné služby dňom vystavenia faktúry č. 40/2000 t. j. dňa 8. 2. 2000 a faktúry za pomník dňa 28. 2. 2000 resp. dňom zaplatenia tejto faktúry dňa 3. 3. 2000, v prípade bolestného a SSU dňom ukončenia liečenia t. j. dňa 30. 6. 2000 (a nie dňom vystavenie lekárskeho posudku o bolestnom a SSU dňa 18. a 19. 4. 2007 pre účely podania tejto žaloby), v prípade náhrady na strate na zárobku počas práceneschopnosti dňom ukončenia PN t. j. 31. 12. 1999 (a nie dňom vystavenia potvrdenia zamestnávateľa dňa 25. 5. 2005) a v prípade trov obhajoby v trestnom konaní dňom zaplatenia zálohy dňa 24. 5. 2000 a vyúčtovania dňom 4. 5. 2004. Trojročná premlčacia doba u každej žalovanej sumy tak skončí pred dňom podania žalobného návrhu dňa 21. 5. 2007 a celý nárok na premlčaný bez ohľadu na iné skutočnosti ako napr. to, že zák. č. 58/1969 Zb. neumožňuje odškodňovať nemajetkovú ujmu, alebo skutočnosť, že odporca 3) bol žalovaný až na základe návrhu navrhovateľa na pripustenie do konania dňa 19. 5. 2010. Návrh bol zamietnutý z týchto dôvodov ako premlčaný.

Pokiaľ by súd vychádzal z obsahu žalobného návrhu a petitu a právne by nárok zdôvodnil inak a to podľa prvej časti o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím, premlčacie lehoty by sa inak počítali. Oslobodenie spod obžaloby má z hľadiska § 4 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. rovnaké dôsledky ako jeho zrušenie pre nezákonnosť, pretože po oslobodení spod obžaloby už neprichádza do úvahy podanie opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia, lebo z hľadiska trestného konania je to bezpredmetné. Pri právnom posudzovaní uplatneného nároku navrhovateľa sa jeho právo na náhradu škody premlčí za 3 roky odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia, v tomto prípade rozhodnutia o oslobodení spod obžaloby t. j. dňa 12. 3. 2004. Zároveň dochádza

k neplynutiu premlčacej lehoty počas 6 mesiacov od podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, ktoré je v tomto prípade obligatórne podľa § 9 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. Premlčacia doba by končila dňa 12. 9. 2007 (= 12. 3. 2004 + 3 roky + 6 mesiacov). Žalobný návrh bol podaný dňa 21. 5. 2007 proti odporcovi 1) Slovenská republiky, zast. Okresným riaditeľstvom PZ SR Trenčín a odporcovi 2) Slovenská republiky, zast. Okresnou prokuratúrou Trenčín. Označenie týchto odporcov 1) a 2) bolo upravené na terajšie označenie podaním zo dňa 8. 3. 2010. Návrh na pristúpenie ďalšieho účastníka na strane odporcu a to odporcu 3) podal navrhovateľ na súd dňa 19. 5. 2010, teda u všetkých odporcov 1) až 3) po uplynutí premlčacej lehoty. Aj z tohto dôvodu súd návrh zamietol voči všetkým odporcom...

Pre úplnosť súd uvádza, že i keby nárok navrhovateľa nebol premlčaný, nebol by úspešný (okrem náhrady trov obhajoby vo výške (12.378,- Sk) 410,87 Eur, pretože v zmysle § 20 a 21 zák. č. 58/1969 Zb. musia byť splnené aj zákonné podmienky priznania náhrady škody podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Zodpovednosť za škodu je objektívnou zodpovednosťou, teda bez ohľadu na zavinenie, ktorá je založená na súčasnom splnení troch podmienok: 1. nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu, 2. vzniku škody a 3. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

K 1. podmienke: Zák. č. 58/1969 Zb. nedefinuje „nesprávny úradný postup“. Z obsahu tohto pojmu vyplýva, že môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomocí štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi. Pretože úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje.

K 2. podmienke: Zák. č. 58/1969 Zb. nedefinuje ani pojem škody, preto treba aplikovať § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Skutočnou škodou je ujma, ktorá znamená zničenie, stratu, zmenšenie, zníženie či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť pre uvedenie veci do predchádzajúceho stavu. Ušlý zisk predstavuje zmarený majetkový prospech, ktorý bolo možné očakávať s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, no nenastalo v dôsledku škodnej udalosti.

K 3. podmienke: Ani vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym postupom a vznikom škody zák. č. 58/1969 Zb. nevysvetľuje. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale pomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti. Príčinou vzniku škody nie je skutočnosť, ktorá je už sama následkom.

Súd bol názoru, že v danej veci chýba príčinná súvislosť medzi konaním resp. nekonaním štátneho orgánu a vznikom škody, okrem škody vo forme náhrady trov právneho zastupovania navrhovateľa v trestnom konaní. Príčinná súvislosť, tak ako tvrdil navrhovateľ, by existovala iba v prípade, že by si navrhovateľ mohol uplatniť náhradu škody iba v trestnom konaní ako poškodený. Iba v takomto prípade by bol navrhovateľ v tomto konaní úspešný, avšak za podmienky, že by nárok nebol premlčaný. No Občiansky zákonník umožňuje každému poškodenému uplatniť si na súde náhradu škody bez ohľadu či sa vedie trestné konanie alebo nie a bez ohľadu na to, či je v tomto konaní v postavení obžalovaného (obvineného) alebo poškodeného. Navrhovateľovi nič nebránilo po ukončení jeho práceneschopnosti podať žalobu o náhradu škody proti niektorému alebo viacerým účastníkom dopravnej nehody, ak bol presvedčený, že tento alebo títo zavinili dopravnú nehodu. V občianskoprávnom konaní by súd buď sám vykonal dokazovanie (súdnym znalcom a znaleckým ústavom) na príčiny dopravnej nehody alebo by počkal na vykonanie znaleckého dokazovania v trestnom konaní. Tak isto ako v trestnom konaní aj v občianskoprávnom konaní musí byť bez pochybností a jednoznačne zistené, kto zavinil dopravnú nehodu. V prípade pochybností sa návrhu navrhovateľa nevyhoví, tak isto ako sa nevyhoví v trestnom konaní obžalobe prokurátora a obžalovaný sa oslobodí spod obžaloby.»

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého

porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Z uvedených hľadísk nemožno odôvodnenie rozsudku krajského súdu z 22. februára 2011 (s poukazom na rozsudok okresného súdu z 14. júla 2010) považovať za arbitrárne, či dokonca zjavne svojvoľné, ako to vidí sťažovateľ. Nie je úlohou ústavného súdu v konaní o sťažnosti rozvíjať, prípadne potvrdzovať správnosť právnych záverov krajského súdu. V súlade so sebaobmedzovaním vlastných zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré sú rovnako povolané chrániť základné práva a slobody, ústavný súd konštatuje, že v rozsudku krajského súdu z 22. februára 2011 nevzhliadol žiadnu skutočnosť, ktorá by mala alebo mohla mať za následok porušenie označených práv sťažovateľa.

Ústavný súd konštatuje, že právne odôvodnenie rozsudku krajského súdu vychádzajúce zo skutkových záverov zistených okresným súdom nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Ústavný súd nezistil, že by krajský súd vo svojom

rozhodnutí použil takú interpretáciu a aplikáciu právnych noriem, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy. Rovnako nezistil, že by dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie (nedostatok príčinnej súvislosti medzi škodovou udalosťou a postupom orgánov činných v trestnom konaní, premlčanie uplatnených nárokov), absentovali, boli zjavne protirečivými alebo popierali pravidlá formálnej alebo právnej logiky a závery krajského súdu nie sú zjavne jednostranné a ani v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti. Ústavný súd sa tiež stotožňuje s názorom konajúcich súdov, že trestné stíhanie vedené proti sťažovateľovi nebolo prekážkou litispendencie vo vzťahu k uplatneniu si jeho nároku na náhradu škody v občianskoprávnom konaní (okrem nároku na trovy právneho zastúpenia sťažovateľa v trestnom konaní) proti osobe, ktorú považoval za zodpovednú zo zavinenia dopravnej nehody. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že medzi postupom krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k ich porušeniu.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojim vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov.

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia tiež presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že rozsudkom krajského súdu z 22. februára 2011 nedošlo k „denegatio iustitiae“.

Vzhľadom na to ústavný súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu obsahuje dostatok záverov na jeho výrok a ústavný súd nezistil porušenie ústavnoprocených princípov konania pred týmto súdom a tiež ani to, že by závery, ku ktorým dospel, boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.C K namietanému porušeniu označených základných práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu z 31. októbra 2012 a jemu predchádzajúcim postupom

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06).

Jednou zo zákonných podmienok na jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom ustanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa, pričom zmeškanie tejto lehoty nemožno odpustiť.

Lehota dvoch mesiacov na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde by mala podľa názoru ústavného súdu vyjadrovať dobu, ktorá je postačujúca na uplatnenie účinnej ústavnej ochrany sťažovateľom a zároveň rešpektuje aj princíp právnej istoty (III. ÚS 186/02).

V čase, keď sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich základných práv a slobôd rozsudkom krajského súdu z 31. októbra 2012 na ústavnom súde podľa čl. 127 ústavy, už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom.

Predmetná sťažnosť bola na poštovú prepravu podaná 22. decembra 2013 a ústavnému súdu doručená 23. decembra 2013. Rozsudok krajského súdu z 31. októbra 2012 nadobudol právoplatnosť 8. novembra 2012.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a tým je daný dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre oneskorenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že vo vzťahu k rozsudku krajského súdu z 31. októbra 2012 by sťažnosť musela byť odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť, keďže týmto rozsudkom, ktorý je svojím obsahom v prospech sťažovateľa, nemohol byť žiadnym spôsobom dotknutý na svojich právach.

II.D K namietanému postupu ministerstva spravodlivosti

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Prekážka už rozhodnutej veci (*res iudicata*) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súdu. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O takú prekážku by nešlo, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci.

Ústavný súd zistil, že ústavný súd o sťažnosti sťažovateľa doručenej 8. júla 2011 vo vzťahu k namietanému postupu ministerstva spravodlivosti v tejto veci rozhodol uznesením sp. zn. II. ÚS 366/2011 z 24. augusta 2011 tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na to, že sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 23066/2013 doručená ústavnému súdu 23. decembra 2013 sa týka rovnakých postupov ministerstva spravodlivosti, obidvoma sťažnosťami sťažovateľ namietal porušenie tých istých základných práv podľa ústavy, dospel ústavný súd k záveru, že v tých istých veciach už bolo ústavným súdom rozhodované. Keďže dôvody, pre ktoré bola skoršia sťažnosť vedená pod sp. zn. II. ÚS 366/2011 odmietnutá, naďalej trvajú a podmienky na konanie ústavného súdu splnené nie sú, ústavný súd sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 23066/2013 odmietol v tejto časti ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde pre existenciu prekážky *res iudicata*.

II.E K namietanému postupu ministerstva vnútra a okresnej prokuratúry

Vo vzťahu k namietanému postupu ministerstva vnútra a okresnej prokuratúry ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ namieta ich postupy, ku ktorým došlo ešte pred podaním jeho návrhu na náhradu škody vzniknutej nesprávnym úradným postupom doručeného okresnému súdu 21. mája 2007 odvolávajúc sa na stanovisko Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. XV Pz 268/04-17 z 10. augusta 2004.

Z uvedeného vyplýva, že v čase, keď sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich základných práv a slobôd postupom ministerstva vnútra a okresnej prokuratúry na ústavnom súde podľa čl. 127 ústavy, už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a tým je daný dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre oneskorenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. marca 2014